

Quo vadis Europa in tertio millennio?

Migrácia alebo invázia islamu – vybrané aspekty

René Balák

Úvod

Stav, ktorý dnes prežívajú obyvatelia európskeho kontinentu, vzbudzuje viac otázok ako odpovedí, práve pre zložitosť situácie. Problém, ktorého dôležitosť v súčasnosti nevie pochopiť pravdepodobne väčšina ľudí, je viacvrstvový. Jeho zložitosť niekedy zvädza k simplifikácii, bagatelizácii, marginalizácii a ideologizácii. Diskusia o súčasnom stave Európy a postoja k problému, ktorý zatiaľ predbežne nebude definovaný, nie je jednoduchá.

Široké spektrum filozofických názorov, ideí a postojov, ako aj politických vyhlásení a návrhov, od tzv. ľavicových až po pravicové, v ktorých dominuje ideologické nálepkovanie nad zdravým rozumom, skôr neprináša pravdivý pohľad na to, čo Európa prežíva v posledných rokoch a najmä mesiacoch. Silnejúci prílev státisícov až miliónov ľudí z Afriky a Ázie, o ktorých sa často automaticky bez dôkazov tvrdí, že sú utečencami, predstavuje paradigmatický civilizačný problém.

Zložitá situácia, v ktorej sa európsky kontinent nachádza, sa nebude dať analyzovať a pochopiť, bez pochopenia podstaty náboženskej doktríny islamu a nositeľov tohto náboženského vyznania. Objavuje množstvo štúdií a analýz ohľadne islamu ako náboženského systému, vierovyznania, svetonázoru či ideológie. Islamskí migranti, ktorí v státisícoch prichádzajú, predstavujú zložitý civilizačný problém pre Európu práve z dôvodu radikálnej odlišnosti islamu a všetkého v čom sa táto odlišnosť prejavuje v praxi.

Na problém je možné nazeráť z rôznych uhlov pohľadu, pričom sa bežne objavujú geopolitické, náboženské, kultúrne, sociologické, filozofické, teologické či ekonomické reflexie o tom, čo sa deje v Európe. Multidimenzionlita problému by si žiadala interdisciplinárny prístup k hľadaniu pravdy o prebiehajúcich paradigmatických procesoch na európskom kontinente. Opäť, ako Fénix vstávajú z popola dejín filozofické koncepty adorujúce druhého a iného, inakosť, diverzitu, rôzne druhy odlišnosti, ktoré vraj v duchu multikultúrneho dialógu, obohacujú každého človeka v Európe.

Reflexia problematiky je často ovplyvnená, už desaťročia dominujúcimi, filozofickými konceptmi na európskom kontinente. Vývoj na európskom kontinente v posledných decéniách zmenil tvár európskej civilizácie a zmenil aj európskeho človeka, ktorý stojí tvárou v tvár javu, ktorý mnohí ľudia nepoznajú a ani nevedia racionálne pochopiť. Ich myslenie a existencia boli alienované od všetkého, čo bolo po stáročia fundamentom vybudovania európskej civilizácie a preto sa stali, použijúc biblický obraz, neschopnými počúvať, vidieť a rozumieť (Mt 13, 13 – 15).

Dnes si málo subjektov spomenie na negatívnu historickú skúsenosť európskej civilizácie s islamom a málo subjektov hľadá odpovede a poučenie v histórii. Práve absencia historickej pamäte a vyvodenia dôsledkov odsudzuje európske národy k tomu, aby opäť

prežili vlastnú históriu. V diskusiách sa ignoruje dôležitý rozmer islamu, ktorý nejestvuje len ako *religio* ale aj ako svetonázor, či sociálna ideológia, alebo ako politický a štátny fenomén.

Korene a fundamenty Európy

História a korene európskej civilizácie sú dôležitým predpokladom pre pochopenie súčasnej zložitej situácie v ktorej sa nachádzajú nositelia originálnej európskej kultúry. Cez nekonečné zástupy ľudí zo zásadne odlišnej civilizácie prúdi do európskeho civilizačného priestoru cudzí religiózny a kultúrny element. Je historickým faktom, že európska civilizácia povstala na troskách starovekého antického sveta a na rozpadnutej rímskej ríše.

Počas obdobia civilizačného úpadku a chaosu na konci staroveku, sa vďaka katolíckej cirkvi a kresťanstvu v kláštoroch, v katedrálach a kláštorných školách, neskôr na univerzitách, zrodil doslova katolícky impulz pre vznik novej civilizácie, kde sa umožnil rozvoj vedy a poznania, výsledkom čoho bolo povstanie a rozmach európskej civilizácie (Lynch 1992, Wolf 1968, Dawson 1991, Gimpel. 1976, Haskins 1957). Kresťanstvo bolo rozhodujúcim impulzom pre povstanie a rozvoj špecifickej kresťanskej kultúry a civilizácie.

Kresťanské náboženstvo, ktoré primárne hovorí o existenciálnych, morálnych a nadprirodzených problémoch, a primárne slúži spásu človeka, pričom jeho doktrínálna časť je prijímaná vierou, malo zásadný vplyv na vytvorenie jedinečnej svetonázorovej a vedeckej koncepcie človeka a sveta v ktorom žije. Náboženstvo má vždy dôležitý vplyv na utváranie a konštituovanie spoločnosti a súčasne má kulturogénny charakter, keďže integruje a formuje človeka, a tým aj následne celú spoločnosť (Širšie o týchto problémoch pojednáva Kowalczyk 1976). O vzájomnom vzťahu medzi náboženstvom a kultúrou je len na európskom kontinente množstvo vedeckých reflexií, ktoré poukazujú na význam *religio* v živote človeka a spoločnosti. V niektorých prípadoch je náboženstvo iniciačným prvkom nielen pre kultúru ale aj pre celú civilizáciu.

Keďže kresťanstvo v rámci spoločenského a kultúrneho aspektu obsahuje náboženskú doktrínu, špecifický kult a jedinečnú koncepciu mravnosti (morálky), z toho prameniace zvyky a tradície, náboženské inštitúcie, tak z tejto reality logicky vyplýva jeho hlavný vplyv na teritórium Európy. Je historickým faktom, že kresťanstvo dalo impulz pre nový svetonázor, ktorý je jedinečným súborom pohľadov vyjadrených v opisných tvrdeniach, axiologických hodnoteniach a mravných normách, ktoré stanovujú komplexný obraz skutočností a ovplyvňujú praktické konanie človeka vo vzťahu k sebe, k iným, k svetu.

Tak sa v ľudskej histórii práve v Európe objavila idea poriadku a racionality vo svete a vo vesmíre, čo malo rozhodujúci vplyv na rozvoj vedy a poznania v Európe, s nesmiernym dopadom na budovanie európskej civilizácie. Práve stredovek bol významným obdobím pre reflexiu nad úlohou a významom ľudskeho rozumu v živote človeka. Kresťanstvo malo rozhodujúci vplyv na paradigmatickom sformovaní morálky, ktorej fundamentom bol jedinečný filozofický a teologický koncept ľudskej dôstojnosti. Antropológia a axiológia inšpirovaná kresťanstvom utvárala a formovala jedinečnú európsku kultúru, z ktorej povstali veľikáni poznania v oblasti vedy, kde bola rozhodujúcim kritériom pravda, v oblasti

mravnosti, kde bolo ideálom objektívne dobro, a v oblasti umenia, kde sa prejavila špecifické kritérium krásy.

Z schematicky uvedených ale dôležitých historických faktov možno vidieť akú významnú úlohu zohráva *religio* v živote človeka a spoločnosti, ba celej civilizácie. Preto dnes v dobe masového presunu miliónov ľudí z religiózne odlišnej civilizácie je nevyhnutnosťou kriticky reflektovať vplyv islamského náboženstva na utváranie špecifik islamskej civilizácie. Kritická reflexia toho, čo predstavuje islam pre človeka a spoločnosť, pre kultúru, vedu a umenie, je prejavom zodpovednosti voči kultúrnemu patrimóniu Európy.

Civilizačné zmeny v Európe

Dnešné vedecké, odborné či politické reflexie a debaty o masovej migrácii sa často s podivnou povrchnosťou koncentrujú na tento jav, ako na izolovaný problém, ktorý akoby vôbec nesúvisel s civilizačným vývojom myslenia na európskom kontinente. V debatách o migrácii absentuje akákoľvek reflexia zásadnej kultúrnej a axiologickej zmeny od posledných dvoch zničujúcich vojnových konfliktov na európskom kontinente, ktorá umožňuje izolované vnímanie súčasného stavu na európskom kontinente.

Aj keď po pár storočiach (cca.1500 rokoch) búrlivého vývoja európskej civilizácie dnes možno vidieť oficiálnu programovú alienáciu, ktorá odtrhla európsku civilizáciu od jej hlavných ideových koreňov, stále možno vidieť pokusy o reinkarnáciu univerzálnych právd a princípov, ktoré kresťanstvo prinieslo Európe. V treťom tisícročí neomarxizmus vo všetkých svojich mutáciách presadzuje programový postup ako eliminovať národnú, kultúrnu či religióznu identitu európskeho človeka, pričom podstatným krokom je alienácia až kontradiktórne popretie všetkého, čo utvára ľudskú identitu v individuálnom aj sociálnom rozmere.

Dnešná duchovná a mravná realita v Európe je charakteristická totálnym preseknutím národných, kultúrnych a religióznych koreňov, čo sa zrealizovalo v duchu metodológie neomarxistickej ideológie. Kontinuálne kroky tejto alienácie sú zjavné už viac ako dvesto rokov, pričom vyústili do nedávneho vynechania akéhokoľvek deklarovania o kresťanských koreňoch európskej civilizácie z európskej ústavy. Podľa neomarxistických konceptov sa prirodzené ľudské postoje patriotizmu ako aj národnej príslušnosti považujú za nemoderné a v rozpore s civilizačným rozvojom.

Je potrebné vziať do úvahy, že európsky civilizačný hodnotový systém, ktorého fundamentom bola podstatná transformácia antickkej a rímskej starovekej kultúry, čiže zmenou viacerých pôvodných európskych kultúrnych starovekých tradícií, bol stáročia založený na kresťanskom kozmologickom, hodnotovom a antropologickom koncepte. Keď európska civilizácia na oficiálnej spoločenskej a politickej úrovni definitívne akceptovala extrémny sekulárny postoj k pôvodným európskym tradíciám, ktoré iniciovali vznik a rozvoj európskej kresťanskej civilizácie, tak sa parciálne eliminoval konvergentný bod, ktorý by mohol spájať európske národy v tejto zložitej situácii.

Európa sa doslova civilizačne a kultúrne rozpadá a demograficky kolabuje, pričom nie je schopná účinne zastaviť prúdy státisícov ľudí z islamských krajín, ktorí invázivným a nelegálnym spôsobom prenikajú do srdca európskeho kontinentu, pričom eufemistické mediálne etikety zastierajú podstatu tohto civilizačného problému. Práve existencia tzv. Schengenu je kauzálnym dôvodom, pre politické európske bezpečnostné štruktúry nedokázali inváziu riadených islamských migrantov zastaviť. V mediálnych verejných diskusiách často absentuje sila logického argumentu, kde proti sebe nezmieriteľne stojí, zjednodušené vyjadrené, iracionálny agresívny xenofilný amok proti xenofóbnemu odmietaniu, ktoré paradoxne nevedia racionálne zdôvodniť.

Je evidentne ťažké, ak nie nemožné, pod vplyvom emócií a ideológií, hľadať pravdu o tom, čo sa deje, ako to definovať, aké to bude mať konzekvencie pre európske národy, pre ich kultúru, spoločnosť, a, sumarizujúc – pre európsku civilizáciu. Nie však preto, žeby oba nezmieriteľné názory v mediálnych diskusiách prevyšovali oponenta silou a logikou argumentov. Práve naopak, absencia argumentov spôsobuje, že protikladné názory sa často zakladajú na ideologickej optike nazerania, na protikladných mediálnych správach, na polopravdách a lži, politických sloganoch, utopických návrhoch riešenia problému. Ideologicky sa využívajú premyslené útoky na pudy a city bežného európskeho človeka, s cieľom vytvoriť psychický nátlak a demagogicky ovplyvňovať ľudské myslenie.

Európska civilizácia, ktorá na rôznej úrovni oficiálne opustila vlastné kresťanské fundamenty a kresťanské patrimónium, a priklonila sa k polymorfnému filozofickému konceptu existencialistického osvietenstva a humanizmu. Takto vlastne položila základne predpoklady pre iniciáciu nového pluralitného myslenia, nenormatívneho rozlišovania a relativistického vnímania reality. Za posledné dve storočia sa európska civilizácia stretla s negatívnymi konzekvenciami odmietnutia jasných a overených mravných kódexov, ukotvených v kresťanskej náboženskej doktríne.

Nové filozofické ideí a z nich etablované ideologické doktríny, spôsobili, že európsku civilizáciu a jej dovedy všeobecne rešpektovaný antropologický koncept, spolu s jej racionalitou, ochromil a metodologicky spacificoval polymorfný a nejasný humanizmus bez rešpektovania človeka. Európska civilizácia stratila nielen pôvodný stavebný fundament vlastnej existencie, ale s ním i prirodzený sebazáchovný inštinkt, ktorý by umožnil spravodlivé riešenie islamskej migrácie. Odmietla totiž prirodzenú mravnosť a filozoficky prevrátila prirodzený poriadok vecí, čím položila teoretické základy vlastného zániku. O to viac sa stala zraniteľnou s dnešnou konfrontáciou s islamskou inváziou miliónov migrantov, pričom táto konfrontácia trvá už viac ako päťdesiat rokov a odohráva sa na území Európy.

Viac ako tisícročnú tradíciu západnej kresťanskej civilizácie, nahradili ideí (post)moderných nositeľov nového existencialistického myslenia, pričom polymorfný mix týchto ideí úspešne rozkladá všetko, čo je zo svojej podstaty kresťanské. Filozofickými architektami paradigmatickej ale postupnej zmeny vo filozofickom myslení sú takí myslitelia, ako Ockham, Machiavelli, Hume, Rousseau, Kant, Comte, Hegel, Nietzsche, Marx, Freud, Wittgenstein, Heidegger, Sartre, Kierkegard či Feurbach. Vyústenie týchto postkresťanských ideových zmien dospelo k tomu, že dnešní ideológovia kultúrneho

neomarxizmu svojimi radikálnymi antropologickými konceptmi, ktorých ovocím sú rôzne „izmi“, obsahujúce neobmedzené horizonty zvrátenosti, ponúkajú iba ilúziu pravdy o realite, ilúziu slobody spolu s ilúziou dobra. Tento stav je síce dlhodobo neudržateľný (nič hodnotné a pozitívne neponúka), lebo je len otázkou času, kedy bude odhalený bežným človekom. Vzniknuté religiózne či kultúrne vákuum oslabuje nielen európske národy, ale aj celú civilizáciu, čo prejavuje najmä v hraničných a zlomových historických momentoch.

Pukliny, v kedysi homogénnej civilizácii a trosky vypadáajúce z kedysi mocného monolitu, sú ako metastázy chorého a bezbranného organizmu, ktorý je vystavený smrteľnému vírusu množiaceho sa islamu. Formálne ako aj reálne odmietnutie kresťanstva, ako pôvodného fundamentu európskej civilizácie, je tak extrémne, že už nie je zvykom ho verejne spomínať, dokonca sa to považuje za diplomatické faux pas. čo možno hodnotiť nielen ako víťazstvo kultúrneho neomarxizmu, ale najmä ako kolaps racionálneho myslenia, s cieľom obhajovať akékoľvek ideologické klamstvo. Jasne sa prejavuje racionálna a logická zaostalosť v oblasti poznania a myslenia, ako aj metodologická dezorientácia európskeho človeka, pričom sa systémovo ignoruje antropologická pravda o ľudskej prirodzenosti.

Treba poznamenať, že európska civilizácia v posledných decéniách akcelerovala zásadné axiologické zmeny a vytvorila nehomogénnu a multiaxiologickú kultúru diverzity, ktorá sama v sebe stráca kompatibilitu a symbiózu sociálnych interpersonálnych vzťahov. Ľahostajná akceptácia tohto procesu likviduje viaceré dôležité európske národné, religiózne a kultúrne tradície, ktoré sú nahrádzané novými multiaxiologickými tradíciami. Zásadným civilizačným problémom v súčasnej turbulentnej dobe je to, že tieto nové multiaxiologické európske tradície sú svojím obsahom, čiže samé osebe, imanentne nekompatibilné nielen s pôvodnými európskymi hodnotami ale ani medzi sebou navzájom.

O to viac sa nekompatibilita prejavuje v začínajúcej masovej konfrontácii s islamskými tradíciami, s africkými či arabskými kultúrnymi zvykmi a tradíciami. Drvivá väčšina európskeho obyvateľstva si vôbec neuvedomuje, že sa stali obeťou paradigmatickej ideologickej premeny ľudskeho myslenia, ktoré sa radikálne zmenilo od prvej svetovej vojny do dnešnej doby. Pod vplyvom historických udalostí za posledných sto rokov prebehla radikálna totalitná marxistická a neskôr pozvoľná zamatová neomarxistická revolúcia, ktorá sa otvoreným spôsobom neuchyľuje k totalitným a ľahko rozpoznateľným metódam.

Túto realitu je potrebné vidieť v súvislosti s dlhodobou samovražednou politikou a mentalitou v oblasti demografického vývoja na európskom kontinente, ktorú niektorí pomenovali ako kultúru smrti (Evangelium vitae 1995). Demografický vývoj na európskom kontinente sa v posledných desaťročiach dostal do situácie, ktorú možno nepochybne nazvať populačným kolapsom pôvodných európskych národov. Totiž z demografického hľadiska, je na prirodzenú generačnú reprodukciu nevyhnutné, aby index plodnosti dosahoval hladinu 2,1 dieťaťa na jednu ženu v plodnom veku. Prinajmenšom posledné štyri desaťročia na celom európskom kontinente je index plodnosti hlboko pod úrovňou 2,1 pričom západoeurópske národy postihol tento populačný kolaps skôr ako ostatné časti európskeho kontinentu. Podľa štatistických údajov približne do roku 1970 sa komplexný index plodnosti v európskych krajinách udržiaval nad úrovňou prirodzenej výmeny generácií. Je potrebné poznamenať, že

tento komplexný index plodnosti zahŕňa kompletne celé obyvateľstvo európskeho kontinentu, vrátane desiatok miliónov mimoeurópskych prisťahovalcov, ktorí sú občanmi niektorej z európskych krajín.

V prípade zohľadnenia štatistických údajov o komplexnom indexe plodnosti výlučne pôvodných európskych národov, by situácia na európskom kontinente vyzerala ešte hrozivejšie, nakoľko je štatisticky dokázané, že príslušníci mimoeurópskych národov, ktorí trvalo žijú v európskych krajinách, majú rádovo oveľa vyššiu pôrodnosť ako domáce európske obyvateľstvo. Európske národy a štáty, v ktorých počet obyvateľov celé stáročia stúpala, sú v stave populačného kolapsu. Tým logicky kolabuje všetko čoho nositeľmi boli a sčasti ešte aj sú.

Je tu podstatná a viacvrstvová otázka: Čo sa stalo s európskym človekom, s európskymi národmi a s európskou civilizáciou, z ktorej vyšli veľikáni poznania, vedy, umenia a techniky celej ľudskej civilizácie v planetárnom rozmere? Čo sa stalo s reprezentantmi jedinečného antropologického konceptu ľudskej osoby a jej dôstojnosti, s autormi koncepcie základných ľudských práv? Čo sa stalo s kresťanskými nositeľmi unikátneho etického vedomia a s tvorcami originálnej európskej kultúry? Odpoveď je možno zdrvivá, ale jednoduchá a hrozivá, totiž európske národy nechcú a odmietajú darovať život deťom. Tu vidieť markantný rozdiel oproti islamskej civilizácii, ktorá populačne rastie a rozvíja sa.

Podobne je to v oblasti kultúry a náboženstva, kde nositelia islamskej civilizácie nekompromisne a kdekoľvek presadzujú svoje islamské prvky identity, čo je v priamom protiklade s európanmi. Európske národy sa už neidentifikujú s vlastným mravným, axiologickým, kultúrnym a religióznym duchovným patrimóniom, ktoré v posledných deceniách dokonca radikálne odmietajú, pričom jeho nositeľov začínajú rafinovane prenasledovať a sankcionovať.

Namiesto prirodzenej a oprávnenej hrdosti na pôvodné európske hodnoty, národné zvyky a tradície, ako aj hrdosti na systematické a stáročné úsilie o rozvoj vlastnej civilizácie, ktorý zabezpečil európskemu kontinentu a jeho obyvateľom vo viacerých dimenziách bohatý a dôstojný život, sú európske národy nasmerovávané neomarxistickými ideologickými konceptmi smerom k multikultúrnej mentalite. Táto mentalita však už z princípu a logicky nie je schopná adekvátneho rozlišovania medzi civilizačnou, kultúrnou a axiologickou úrovňou Európanov a migrantov v kontexte ich prirodzenej divergencie, nakoľko ignoruje absenciu fundamentálnych konvergentných bodov.

Dominujúca politická korektnosť sa stala hlavným smrteľným nepriateľom slobodnej európskej spoločnosti, v jej nacionálnej rozmanitosti a predsa v európskej civilizačnej jednote, ktorú rozvracia zvnútra. Táto iracionálna korektnosť znemožňuje uplatnenie spravodlivosti, ktorá je fundamentálnym princípom usporiadania interpersonálnych vzťahov. Iracionálny tolerantný postoj voči odlišnosti, inakosti a protikladnosti, ktorý je ideologicky propagovaný už niekoľko decenií, musí skončiť presne v tom bode, v ktorom nejaký subjekt pod zámenkou falzifikovanej tolerancie, chce terminovať samotnú zásadu tolerancie. Je to otázka spravodlivosti, lebo ak nejaký subjekt nechce rešpektovať zachovanie multiaspektivej

identity všetkých európskych subjektov, tak nechce rešpektovať rozdiel medzi identitou jedného a druhého, a tak popiera spravodlivosť.

Mnohovrstvové vákuum, ktoré je prítomné najmä v západnej Európe (ale dá sa konštatovať, že v celej Európe) je charakteristické extrémnou sekularitou až antireligióznym postojom, ktorý najlepšie charakterizuje účinné odmietanie kresťanských koreňov európskej civilizácie. Európsky kontinent postupne etabloval ako dominantnú práve extrémnu sekulárnu a antiteistickú kultúru, ktorá vo verejnej sfére života totalitne odstránila transcendentno z mysle a vedomia európskeho človeka. Toto vákuum v ľudskej prirodzenosti sa istý čas neúspešne pokúšal vyplniť sekulárny humanizmus (paradoxne bez homo), ktorý prerástol do podvedomej nenávisťi voči akejkolvek transcencencii. Absencia transcendentnej opory európskeho človeka, ako aj absencia zdravého logického myslenia, spolu s mediálnou ideologickou propagandou kauzálnie spôsobí, že európske krajiny sa nedokážu adekvátne vysporiadať s agresívnou inváziou islamu.

Nebezpečenstvo spočíva v tom, že akékoľvek religiózne a transcendentné vákuum v živote človeka a spoločnosti, býva vždy vyplnené nejakou náhradou nech je akokoľvek exotická či „nová“ alebo „moderná“. Je úplne zákonité, že islam neúprosne a z fyzikálnou logikou vyplní transcendentné vákuum, ktoré zostalo po kresťanstve, ktoré európsky kontinent odmietol, či už skryto alebo otvorene. A je opäť logické aké civilizačné a kultúrne ovocie islam prinesie do európskeho civilizačného priestoru, totiž je to práve ľudská prirodzenosť a identita človeka, ktorá je nositeľom toho, čo možno vidieť v islamskej civilizácii. Paradigmatická zmena európskej civilizácie je ukrytá a predsa logicky zjavná za horizontom dnešných aj budúcich udalostí, keďže dokonca niektorí európania z rozličných príčin ohromujúcim tempom konvertujú na islam.

Dnešná Európa sa stala mediálnym areopágom, v ktorom je populárne mediálne falošne obviňovať odporcov migrácie z xenofóbie a rasizmu, a to napriek tomu, že bolo mnohokrát logicky demaskované. Je však zvláštne, že európskym humanistom vôbec neprekáža stereotypné nálepkovanie odporcov migrácie dotiahnuté do absurdity, pričom naďalej programovo vytvárajú atmosféru permanentného strachu pred označením rasistickou či xenofóbnou etiketou. Neomarxistické ideologické nazeranie na migráciu účinne psychologicky využíva technologické vymoženosti na rozšírenie politickej korektnosti, pomocou ktorej udržiavajú pasivitu občanov v európskych krajinách. Mediálna moc politickej korektnosti je logicky považovaná za najväčšie nebezpečenstvo pre slobodu jednotlivca ako aj slobodnú spoločnosť.

V reflexii o (islamskej) migrácii na európsky kontinent je potrebné ubrániť sa pred psychopatológiou politickej korektnosti, lebo iba úprimné a metodologicky správne hľadanie pravdy o prebiehajúcej migrácii, je cestou k skutočnému riešeniu problému. Je nemožné ignorovať antropologickú pravdu o človeku a o ľudskej prirodzenosti, so všetkými religióznymi a kultúrnymi špecifikami jedinečnej identity ľudskej osoby. Preto je naivné domnievať sa, že africkí či arabskí migranti, ktorí sa neoprávnene a agresívne domáhajú vstupu na európsky kontinent, a ktorí sa dožadujú poskytnutia pomoci, a ktorí vyžadujú milosrdný a kresťanský prístup zo strany európskych občanov, že oni majú v úmysle sa

integrovat' a v sociálnej kooperácii realizovat' európske hodnoty a rešpektovat' európske zvyky a tradície. Desaťročia empirických skúseností Európanov s migráciou neeurópanov sú dostatočným dôkazom, že nemožno ignorovat' ľudskú prirodzenosť človeka ani jeho kultúrnu, hodnotovú, religióznu či civilizačnú identitu, ktorú si automaticky prinášajú zo sebou do európskeho civilizačného priestoru.

Za posledných dvesto rokov celé generácie Európanov akceptovali postupné vytvorenie nového hodnotového sveta a nového polymorfného či skôr situačne amorfného mravného poriadku, v ktorom nie je rozdiel medzi človekom a človekom, dobrom a zlom, náboženstvami, pravdou a lžou, cnosťou a zvrátenosťou. Sú to často Európania bez historickej, národnej, mravnej či rodinnej pamäti, ktorí neprotestujú voči nikomu a ničomu, a ktorí súčasnú migráciu nelogicky považujú za obohatenie, prínos či dokonca záchranu. Aká je teda identita európskych národov, prežívajúcich turbulentné civilizačné zmeny?

Ich európska a kresťanská identita bola najprv odmietnutá a neskôr terminovaná, ich literatúra (vyjadrujúca túto identitu) vyselektovaná dominujúcou ideológiou, ich objektívne poznanie bolo nahradené vzdelaním, a ich história bola zabudnutá a nakoniec nahradená, nielen zmanipulovanou históriou, ale priamo modifikovanou prítomnosťou a sociálne naprojektovanou budúcnosťou. A tak Európania zabúdajú kým boli, a to ešte skôr, ako dokázali zistiť kým sú. Ako môžu títo Európania pochopiť súčasný migračný pohyb či inváziu na európsky kontinent, jeho skutočné príčiny a logické následky? Treba podotknúť že skutoční utečenci utekajúci pred násilím, prenasledovaním a smrťou, ktorú prináša vojna si zvyčajne nevyberajú cieľovú krajinu či kontinent. Skutoční utečenci zrealizujú (skôr živelne ako programovo) útek a zastavia sa na prvom bezpečnom mieste /štáte či kontinente/, kde už nesiahá moc agresora a kde nehrozí smrť či prenasledovanie. Zvyčajne sú utečenci v zúfalej sociálnej, psychologickkej a zdravotnej situácii, bez reálnej perspektívy a životného plánu, pričom sú vďační za záchranu svojho života a zdravia, za poskytnutú potravinovú a zdravotnú ako sociálnu pomoc v núdzi.

Impostácia problému a situácia

Pred niekoľkými rokmi viacerí predstavitelia katolíckej cirkvi z blízkeho východu upozorňovali na nebezpečenstvo, ktoré vstávalo z trosiek násillia a ničenia, ktorých pôvodcom boli militárne vyspelé krajiny euroatlantickej civilizácie, ktoré zasahovali svojimi inváziami do života viacerých krajín na blízkom východe. Varovné posolstvo viacerých biskupov poukazovalo na začínajúce nesmierne utrpenie kresťanských cirkví a na iniciované masové vraždenie kresťanov islamskými šialencami. Žiaľ pred rokmi Európania nechceli vidieť genocídu, hrozné prenasledovanie, utrpenie a smrť kresťanov v rozvrátených prevažne islamských krajinách, ktoré bolo paradoxne predohrou toho, čo Európanom ako aj kresťanom vtedy predpovedali, totiž že budú prežívať v blízkej budúcnosti vo vlastných krajinách to isté.

V praxi sa ukazuje, že absolutizované a glorifikované európske princípy, ako aj deklarované spoločné liberálne a demokratické zásady nemajú v skutočnosti žiadnu reálnu hodnotu a žiadny pozitívny význam pre človeka. Totiž podľa týchto ideí, nie je možné reálne riešiť momentálne islamské ohrozenie Európy a to ani dnes ani v budúcnosti. Politické

subjekty v Európe nebrali pred rokmi do úvahy hroznú realitu kresťanov na Blízkom východe, do ktorej sa dostali po militarnej likvidácii autoritatívnych ale aspoň čiastočne nábožensky tolerantných režimov. A dnes, keď európsky kontinent prežíva inváziu islamu do Európy, ako aj dlhodobý stále rastúci počet moslimov v európskych krajinách, ocitá sa aj sama Európa v tom istom nebezpečenstve, ktoré vedome ignorovala u iných.

Už desaťročia, od čias po skončení druhej svetovej vojny, migranti radikálne menia tvár Európy a obyvateľstvo historických národných štátov, je permanentne vystavené civilizačnej difúzii cudzích hodnôt a tradícií. Toto poukazuje na problém rešpektovania spravodlivosti z hľadiska nároku jednotlivca voči spoločnosti (Furger 2003 s.143), konkrétne štátnou mocou garantované zabezpečenie poriadku a ochrany, ako aj z hľadiska komutatívnej výmeny, čiže spravodlivosti vymedzujúcej interpersonálne vzťahy. Táto nespravodlivá situácia nakoniec vytvára neidentifikovateľného nového európskeho človeka, v ktorom sa stretáva polymorfný civilizačný mix všetkého a ničoho. Postupne sa menia európske národné jazyky, nacionálne tradície, religiózne tradície, kultúrne tradície a normy, kresťanstvo so svojim duchovným a mravným patrimóniom kolabuje a úmerne tomu expanduje islam, pričom radikálna zmena v demografickej skladbe obyvateľstva len akceleruje tieto procesy.

V niektorých lokálnych teritóriách európskeho kontinentu sú pôvodné biele európske národy menšinou, ktorá neustále ustupuje agresívnemu civilizačnému násiliu zo strany afrických a ázijských migrantov islamského vyznania. Väčšina Európanov stále odmieta prijať evidentný fakt: ich civilizácia čelí najväčšiemu smrteľnému demografickému a religióznemu ohrozeniu vo svojej histórii a stojí na prahu civilizačnej katastrofy apokalyptických rozmerov. Veľmi málo subjektov v na európskom kontinente má odvahu a schopnosť hľadať pravdu o tomto fakte a túto pravdu potom prezentovať a spravodlivo brániť pred neomarxistickými atakami imtenacionalistických multikulturalistov.

Migračná invázia miliónov islamských arabských a afrických (prevažne) mladých mužov zaplavuje starý kontinent a pozornosť európskych národov a ich európskych politikov sa koncentruje na marginálne problémy. Bez pochopenia budúcich logických konzekvencií tohto javu človek nemôže pochopiť realitu hypokritického zápasu islamu s kresťanstvom, ktorý logicky smeruje k neskoršiemu otvorenému civilizačnému konfliktu. Podľa viacerých indícií: a/ ako je napríklad úplná nečinnosť bezpečnostných európskych zložiek, absolútna nečinnosť politického centrálného európskeho vedenia; b/ ba dokonca aktívna pomoc niektorých európskych inštitúcií pri preprave migrantov, či niektoré oficiálne dokumenty, kde je potrebné upozorniť na zvláštny programový dokument EUROMED - Euro-Mediterranean Partnership (ktorý je potrebné vnímať v kontexte iných dokumentov EÚ), v ktorom sa s importom desiatok miliónov migrantov islamskej viery, do Európskej únie počíta; c/ ako aj predpoklady iných inštitúcií OSN - UNPD, bude vraj európsky kontinent v blízkej dobe odkázaný akceptovať viac ako 100 miliónov migrantov z neeurópskym pôvodom; d/ reálna aktivita európskych centrálnych inštitúcií; je možné vysloviť hypotézu, že invázia islamských migrantov bola dlhodobo ideovo aj logisticky pripravovaná na globálnej politickej úrovni.

Treba jasne zdôrazniť, že jedným z kardinálnych dôvodov, prečo do Európy masovo a ilegálne prichádzajú islamskí prisťahovalci z Afriky a Ázie, je existencia spoločnej

schengenskej ale vedome nekontrolovanej a nechránenej hranice. Je kauzálne jasné, že bez militarnej ochrany hraníc a bez reálnej kontroly štátnych hraníc sa logisticky vytvorili ideálne podmienky pre organizovaný a ilegálny prílev migrantov do Európy, ktorý ju logicky oslabuje vo všetkých rovinách jej existencie. Opäť sa zjavuje stará empirická skúsenosť, že len jednotlivé európske štáty dokážu individuálne a reálne kontrolovať a ochrániť svoje hranice pred negatívnymi externými vplyvmi a ohrozeniami. Európske byrokratické centrálné orgány neustále infantilne diskutujú o fiktívnej spoločnej ochrane vonkajších hraníc EÚ, ako o podmienke existencie tohto systému a potreby jeho zachovania. Jediným reálnym výsledkom je pokračujúca invázia migrantov a parciálne usmerňovanie migračného prúdu cez vytvorené koridory jednotlivých štátov Európy, čo dokazuje, že sa jedná o organizovaný projekt.

Mnoho miliónový prílev ľudí do Európy je vo svojej podstate absurdným a experimentálnym sociálnym inžinierstvom vo veľmi husto osídlenej Európe, ktorá jednoznačne migrantov nepotrebuje v žiadnom sektore svojej civilizácie a v žiadnom zmysle slova. Programové presídľovanie ľudí z inej civilizácie, odlišného náboženstva a protikladnej kultúry, s inými tradíciami, s diametrálne odlišnými hodnotami, s protikladnými zvykmi, kauzálne spôsobí kolaps ustálených a ešte stále fungujúcich spoločenských vzťahov a štruktúr na európskom kontinente. Z praxe je evidentne, že civilizovaná kooperácia a spolupráca, či prinajhoršom spolu existencia, s odlišnými až protikladnými civilizačnými zvykmi prináša rozvrat spoločenských štruktúr pôvodnej civilizácie. Sociálno-inžiniersky experiment s premiestnením a domestikáciou neintegrovateľných stoviek tisíc až miliónov väčšinou absolútne odlišných ľudí, prichádzajúcich z absolútne odlišného kultúrneho a civilizačného prostredia, kauzálne a neodvratne spôsobí kolaps.

Státisícové až miliónové zástupy migrantov sú v drvivej väčšine z kompletne odlišného religiózneho, kultúrneho a civilizačného prostredia, často s protikladnými základnými tradíciami a zvykmi voči domácim tradíciám a zvykom v európskej civilizácii, čo je kauzálnou prekážkou ich individuálnej ako aj sociálnej integrácie. Ba je viac než evidentné, že zďaleka nie každý, kto z migrantov tvrdí, že je utečencom, je ním aj reálne, a že nie každý migrant, ktorý hovorí, že pochádza z nejakej krajiny, že z nej aj skutočne pochádza, že nie každý, kto o sebe tvrdí, že je tým kým je, že ním aj reálne je.

Je len malé percento ľudí a ešte menší je počet skutočných expertov, ktorí sa reálne stretli so skutočnými utečencami preto je relatívne nenáročné mediálne presvedčiť Európanov o tom, že sa vraj jedná o utečencov. Psychologický, zdravotný, sociálny, ekonomický či kultúrny stav reálnych utečencov, ako aj ich správanie, je pre experta čitateľný na prvý pohľad. Avšak pri zohľadnení odborných vedeckých kritérií rozlišovania, ako aj toho, v akom zdravotnom stave a v akom psychologickom rozpoložení sa nachádzajú tzv. migranti (mediálne nazývaní utečencami), ktorí v státisícoch organizovane a ilegálne prúdia na európsky kontinent, je zrejmé, že sa ani v najmenšom nedajú identifikovať ako skutoční utečenci.

Totíž reálni utečenci, ktorí sa nachádzajú v hrozných sociálnych podmienkach v krajinách susediacich s ich domovskými krajinami, z ktorých ušli, sa do Európy logicky

dostali len výnimočne. Ten, kto uteká pred smrťou a násilím či hrôzami vojny, logicky nemá čas na logistickú prípravu úteku, ako aj nemá čas ani vedomosti na materiálne zabezpečenie všetkých potrebných náležitostí na niekoľko tisíc kilometrový presun. Islamskí migranti z Ázie a Afriky, ktorí v státisícoch ilegálne prúdia do Európy, by sa bez logistickej, finančnej a inštitucionálnej podpory nikdy nedostali tam, kde sú dnes. Prekonanie prírodných prekážok, štátnych hraníc, doprava osôb, výstroj, satelitná navigácia, orientácia v neznámom priestore, zabezpečenie potravy a vody, zdravotný servis a mnoho ďalších podstatných detailov, nie je možné zabezpečiť bez externej odbornej podpory. Preto nie je možné považovať súčasnú ilegálnu migráciu len za dôsledok geopolitických vojnových konfliktov ale je potrebné podrobnejšie analyzovať podstatu tejto invázie islamu na európsky kontinent.

Je potrebné zohľadniť, že islam zásadne až radikálne ovplyvňuje všetky iniciačné a konštitutívne procesy všetkých interpersonálnych vzťahov v individuálnej a sociálnej rovine ľudskej existencie. Keď pred pár rokmi pápež Benedikt XVI. na univerzite v Regensburgu vo svojom prejave poukázal na základe historických svedectiev (Benedikt XI 2006) na problematické skúsenosti s koexistenciou iných civilizácií s islamom, tak sa nestretol jeho prejav s pochopením. Naopak racionálne poslanstvo sa stretlo s odmietnutím a s povrchnou mediálnou kritikou najmä v liberálnych a neomarxistických svetových médiách. Reakciám dominovalo neadekvátne obviňovanie z náboženskej netolerantnosti, xenofóbie, islamofóbie a s podnecovania nenávisťi, pričom bolo zneužitie vo viacerých rovinách verejného života.

Avšak historická skúsenosť európskej civilizácie s islamským násilím v minulosti ale aj dnes napríklad s islamským terorizmom, je reálnym faktom, o ktorom však nie je politicky korektné diskutovať ani len v akademickej rovine. Mnohí v Európe boli a sú presvedčení, že islam so svojím ovocím násilia je stále niekde mimo európskej civilizácie, a že európska kultúra je schopná absorbovať tento nekompatibilný element do svojho dnešného svetonázorového súboru. Niektoré humanistické ale v skutočnosti neomarxistické poslanstvá tvrdia, že vôbec nemá význam reflektovať tento vážny civilizačný problém, hoci udalosti z posledných rokov na blízkom východe, ako aj v Európe, poukazujú na pretrvávajúci nezmieriteľný konflikt islamu s každým neislamským subjektom.

Ideologický neomarxizmus ako riešenie?

Mediálna neomarxistická propaganda už desaťročia presviedča Európanov o pozitívnom prínose diverzity a o multikulturalistických víziách budúcej Európy zasvätenej religióznej, hodnotovej a rozmanitej pestrosti. Cielené modifikovanie mysle európskeho človeka vyzýva, aby sa európske národy nenechali ovplyvniť nenávisťou k násiliu islamských teroristov a aby neboli pod vplyvom xenofóbie. Je avšak úplne logické a nanajvýš prirodzené z mravného hľadiska, cítiť nenávisť voči nenávisťným islamským prejavom násilia a jeho netolerantného vzťahu k neislamskej realite, pričom strach pred týmto islamským násilím je aj z biologického hľadiska normálny. Treba si však uvedomiť sociálnobiologické projekcie neomarxistickej ideológie nikdy nerespektovali základné antropologické predispozície človeka, lebo ona všetko podriadovala polymorfnému egalitarizmu, do vopred naprojektovaného rámca, do ktorého chce vtlesniť nositeľov kresťanstva, nového humanizmu, islamu či ateizmu.

V súčasnom európskom filozofickom ale aj mediálnom priestore je možné reflektovať pretrvávajúci jav dominancie krypto-socialisticko-neomarxistickej koncepcie myslenia. Z tohto filozofického konceptu často vychádza odborná aj laická reflexia súčasného stavu Európy, pričom sa v mediálnom priestore nezriedka aplikuje psychologická mediálna manipulácia, ktorá účinne determinuje ľudské myslenie recipientov do vopred stanovených mantinelov uvažovania o akomkoľvek probléme. Ideologické manipulácie dosahujú intenzitu psychologického nátlaku, metodologicko-epistemologického až ideového terorizmu, čo recipientom účinne bráni samostatne a logicky myslieť.

Účelom každej ideologickej manipulácie je kreovať alebo zmeniť tzv. verejnú mienku ale najmä myslenie, rozhodovanie a v konečnom dôsledku i správanie ľudí. Z histórie filozofie sú známe filozofické koncepty (Derrida 1991 s.33, Gadamer 1989 s.14, Ricoeur 1995 s.301-345), ktoré nasmerovávajú človeka k mysleniu, v ktorom dominuje druhý, iný a najmä odlišný subjekt, pred vlastným ja. Európsky kontinent sa nachádza v stave konfrontácie aplikovania protikladných filozofických konceptov, v ktorých absentuje konvergujúci bod, keďže samotné antropologické, epistemologické ako aj ostatné teoretické východiská sú tak divergentné, že bránia akémukoľvek racionálnemu a kritickému dialógu.

Neomarxizmus, ako koncept, je výsledkom aplikácie starých filozofických konceptov K. Marxa, F. Engelsa, ktoré boli rozvíjané inými mysliteľmi ako A. Gramsci, E. Durkheim, P. Togliatti a iní, v rôznych oblastiach humanitných vied, (alebo inými slovami kryptomarxizmus) a jeho neomarxistická koncepcia kontinuálnej a postupnej kultúrnej revolúcie, účinne pretvára myslenie európskeho človeka, ktorý sa stal neschopným vidieť podstatu toho, čo prežíva európska civilizácia v súčasnosti. Kryptorevolučný filozofický koncept, podporený starými Heglovými či Feuerbachovými epistemologickými a metodologickými zásahmi do teoretického logického myslenia vo filozofii, kauzálne prináša svoje konzekvencie. Dnešný európan v akademickej sfére, v ktorej dominuje snaha o konjunkciu protikladov, prijal ako samozrejmosť, že už nie je zřejmý (jasný) rozdiel medzi pravdou a lžou, či dobrom a zlom. Dominuje multipolarita, pluralita a egalita protikladných názorov, kde už nie je dôležité, ktorý z nich je pravdivý, ale dôležitou sa stala samotná existencia mnohých názorov a výsledný amorfný konsenzus.

Aký bude tento konsenzus v prípade invázie miliónov migrantov islamského vyznania a kultúry do Európy, ktorá už nie kompaktná a homogénna? Z Európy sa stala atomizovaná spoločnosť, pričom dosiahla falošný primát pred jednotlivcom. V myslení európskeho civilizačného priestoru je tento (marxistický) primát spoločnosti pred jednotlivcom všeobecne akceptovaný postulát, ktorý je nepatričné spochybňovať. Všetkým subjektom, ktoré sa odvážia vecne a logicky argumentovať podľa „starých“ a najmä logických zásad, hrozí spoločenská či iná forma deštrukcie. A tak všetko, čo neomarxistickým konceptom prekáža, je systematicky a programovo banalizované a marginalizované pomocou dlhodobého deštruktívneho psychického nátlaku. Tento radikálny tlak je schopný odstrániť skoro všetko zo súčasnej (možno) poslednej cesty, na ktorú sa vydala európska civilizácia pred niekoľkými desaťročiami.

Ako bude Európa v konečnom dôsledku reagovať na islamský zásah do jej vlastnej existencie, ktorú v posledných desaťročiach opiera o ideologické ilúzie? Neomarxistické filozofické koncepty, vzkriesené niektorými ideovými centrami či školami, za pár decénií (po druhej svetovej vojne) marginalizovali a eliminovali dovtedy nedotknuteľné religiózne a kultúrne kamene európskej civilizácie, ktorými sú pre mnoho Európanov Boh, manželstvo a rodina, národ a vlasť. Tento proces by sa dal nazvať kontinuálnou kultúrnou revolúciou, kde sa cez postupné štrukturálne a inštitucionálne zmeny, dosiahne vytvorenie nového človeka a spoločnosti. Táto civilizačná kultúrna zmena sa realizovala najmä skrze vzdelávací proces a v kultúrnom priestore a v technologickej dobe už v multimedialnej komunikačnej rovine.

Je tento nový človek, ešte stále európsky, a je schopný vidieť realitu dnešnej islamskej invázie? Antropologická zmena, výsledkom, ktorej je nový a inak zmýšľajúci človek, odlišne vnímajúci súčasný migračný pohyb na európsky kontinent. Tým, že sa európsky civilizovaný svet po dvoch miléniách úplne odklonil od svojich koreňov, a tým, že kresťanstvo už nie je materinským jazykom Európy (Fisichella 2009), tým sa zásadne zmenilo aj vnímanie dnešnej migračnej reality, ešte skôr ako reálne nastalo. Nový človek už nevníma základné a zásadne rozdiely v identite a podstate vecí či osôb, keďže všetko vrátane človeka je relatívne a existujúce rozdiely nemajú žiadny význam.

Súčasná migrácia (invázia) islamu do Európy a najmä jej interpretácia, podlieha ideologickej kontrole. Totalitná podstata dnešnej vládnucej ideológie (Herbut. 1992, s. 13-32) neomarxizmu je pre drvivú väčšinu intelektuálneho akademického sveta rafinovane ukrytá, a preto ju väčšina ľudí nie je schopná odhaliť. Zatiaľ sa totiž nepresadzuje a nenanucuje otvoreným fyzickým násilím ale hypokriticky a nenásilne, avšak systematicky a postupne ovláda spoločenskú realitu, čiže aj prebiehajúcu migráciu, ktorú vykresľuje ako prirodzený jav.

Neomarxistická ideológia je komplexným súborom tvrdení, pohľadov a direktív, ktoré verejne predstavujú aktuálnu historickú, spoločenskú, ekonomickú, politickú i kultúrnu situáciu danej skupiny (v tomto prípade Európy) migrantov a európanov. Metodologicky sa realizuje podľa kritérií užitočnosti pre danú ideologickú skupinu (migranti a európske národy), pričom neustále vsugerováva fiktívny ošoh pre túto skupinu. Súčasne pôvodca tejto ideológie, túto neomarxistickú ideológiu kultúrnej revolúcie šíri, a tak dosahuje jej ideologický cieľ (implantovať islamských migrantov do európskeho civilizačného priestoru). Táto zvrátená ideológia je program skupinového konania, ktorý slúži ideologickým a hypokriticky ukrytým záujmom tejto neomarxistickej skupiny, pričom neomarxistická ideológia, postupnej kultúrnej revolúcie, používa imunizačné stratégie na ukryvanie vlastných skutočných záujmov pred očami verejnosti. Súčasne, odlišné či protikladné záujmy iných subjektov a ich nepohodlné názory a postoje vyhlasuje za mylné, nehumánne, nevedecké a nedemokratické.

Islamský vpád do Európy je takto ľahšie zrealizovateľný, lebo jeho politická, mocenská ako aj ideologická garancia, účinne eliminuje povstanie odporu. Neomarxistická ideológia, ktorá pomocou legislatívy, priamo aj nepriamo zasahuje o najvnútornejšieho súkromia človeka (sloboda a svedomie), postupne presadzuje novú marxistickú morálku, podľa

aktuálnych ideologických záujmov či potrieb. Tak ako v minulosti, ani dnes nie voči ideologickému vplyvu imúnna žiadna oblasť ľudského individuálneho čo sociálneho života, lebo všetko môže byť legislatívne regulované, ako aj vzdelávacím systémom cielene formované a usmerňované. Vzhľadom k tomu, že súčasný systém vykazuje všetky podstatné znaky totalitnej neomarxistickej ideológie je miera zvrátenosti tejto ideológie maximálna, lebo rafinované regulovanie či parciálne obmedzenie slobody myslenia či svedomia, alebo slobody prejavu je ideologicky tak dokonalo prezentované, že sa väčšinou považuje za samozrejmé a nevyhnutne potrebné pre existenciu spoločnosti.

Európania sú väčšinou zaslepení vládnucou neomarxistickou ideológiou a byrokratickí politickí kariéristi ignorujú realitu invázie deštruktívneho islamu, čo kauzálnne prináša systémové a nezvratné utrpenie európskym národom. Ignoruje sa civilizačný a religionistický fakt, že islamskí migranti nie sú vďaka svojmu neznášanlivému náboženstvu principiálne schopní sociálnej integrácie do európskeho kultúrneho prostredia, ba naopak oni chcú primárne nadradiť svoje vlastné náboženské (islamské) zákony nad platnú legislatívu krajín, do ktorých nelegálne prišli.

Sekundárne dochádza k paralelnej dočasnej existencii dvoch právnych systémov, kde vedľa seba jestvuje islamské a európske právo, a finálne príde k nahradeniu európskej legislatívy islamským právnym systémom. Už v súčasnej dobe je možné observovať reálne a faktické ohrozenia ľudskej dôstojnosti, majetku európanov, ich osobnej integrity a bezpečnosti, prirodzenej solidarity v spoločnosti, osobného zdravia, ľudských životov a civilizačnej kultúrnej identity. Ignoruje sa jedna zo základných úloh štátu, ktorou podľa sociálnej etiky je zabezpečenie bezpečnosti vlastných občanov pred vonkajším a vnútorným nepriateľom.

Neomarxistická idea povinných kvót je absurdným nedemokratickým a totalitným násilím, odporujúcim európskej tradícií a hodnote slobody. Ukazuje sa však, že totalitne nanútené kvóty pre prerozdelenie státisícov až miliónov ilegálnych migrantov z Afriky či Ázie, sú pre centrálnu politické vedenie natoľko dôležité, že vzbudzujú podozrenie ohľadne celej migračnej krízy. Ak chce centrálna administratíva donútiť k poslušnosti jednotlivé európske krajiny násilím, skrze „demokratické“ prehlasovanie kvalifikovanou väčšinou, tak sa naplňa predpoveď z antických čias, že demokracia nevyhnutne vyústí do totality práve preto, že bude chcieť vyhovieť každému subjektu v spoločnosti. Toto všetko odporuje základnému princípu, ktorým sa riadia medziľudské vzťahy, čiže spravodlivosti.

Povinné kvóty sa tak javia ako technický totalitný inštrument neomarxistickej kultúrnej revolúcie, ktorá pochová demokraciu na celom kontinente. Je tu reálne nebezpečenstvo kolapsu európskeho sociálneho systému, ktorý nedokáže absorbovať milióny nepracujúcich, nekvalifikovaných a nevzdelaných migrantov neschopných integrácie do spoločnosti. Zdá sa, že európsky civilizačný priestor, ako ho pozná história, sa za pár desaťročí definitívne pochová a povstane nová Európa s novou tvárou.

Aká budúcnosť pre Európu?

Čo je však dnes Európa a čo znamená tento pojem? Otázka sa dotýka jej identity a geografických hraníc, a jej kultúrnej dimenzie, utváranej históriou (Giordano – Campoleoni 2015, s.25 – 27), čo má zásadný význam pre racionálnu reflexiu, ktorá nemôže podliehať ideologickej manipulácii. Je zrejmé, že len niektorí ľudia v súčasných diskusiách racionálne reagujú na priehľadnú ideologickú manipuláciu a odhaľujú demagógie a lži médií (a politických predstaviteľov), ktorí propagujú neomarxistické videnie tejto situácie v rôznych mutáciách. Avšak bez nekompromisného uplatnenia spravodlivosti, ktorá vymedzuje presné hranice medzi tým, čo komu náleží a patrí, nebude skutočné riešenie problému. Na okraji mediálneho a politického vysvetľovania súčasnej situácie prebieha dôležitý zápas prebudeneho a logického realizmu, spojeného so zdravým rozumom, s veľmi dominantným protivníkom. Tento dominantný oportunistický protivník je reprezentovaný zvrátenými ideologickým názormi istej časti pseudovedcov a pseudointelektuálov, spolu s ich racionalizovanou iracionalitou.

Aká je teda realita a budúcnosť dnešnej Európy? Objavujú sa jednostranné ideologické slogany o solidarite pričom sa ignoruje skutočnosť, že niet solidarity bez spravodlivosti, ktorá je jej základom. Pod vplyvom neomarxistických konceptov byrokratickí politici pokračujú v pokryteckej politike predstierania pohoršenia a zdesenia z teroristického konania extrémistických islamistov, pričom skoro úplne ignorujú genocídu zmasakrovaných kresťanov na blízkom východe, čím sa stávajú nedôveryhodnými ako nikdy v histórii.

Mediálne psychologické manipulácie používajú ideologickú šablónu, v ktorej sa akcentuje, že teroristov k obľudnému násiliu na európskom kontinente niečo vyprovokovalo. To logicky implikuje, že vina je s vysokou pravdepodobnosťou v samotných európanoch, z čoho vyplýva potreba realizácie celej série štrukturálnych opatrení s cieľom napraviť a usmerniť samotných európanov. Iste sa nájdu hlúpi jedinci, ktorí veria tejto aplikovanej ideologickej schéme, avšak je isté, že niekto sa dopúšťa tejto ideologickej manipulácie vedome a cielene. Je predsa z histórie známe, že mediálnou manipuláciou možno účinne ovládať obrovské masy občanov, ba dokonca národov.

Zamýšľaným a dopredu naprojektovaným ideologickým cieľom je implantovať presvedčenie, že pôvodné európske národy sú tým zlým xenofóbnym a rasistickým subjektom, ktorý sa neintegruje s cudzím elementom a dostatočne ho sociálne či ideovo neinkorporuje do spoločného európskeho domu, ideologicky a bezpečnostne otvoreného pre všetkých bez rozdielu. Ale napomáhanie rozvoja spoločenských štruktúr, ktoré umožňujú hodnotný život človeka v spoločnosti je možné len spravodlivým postojom k blížnemu, ktorý je v kresťanskom zmysle postojom lásky, dávajúcej zmysel postojom spravodlivosti, kde nejde o postoj „ži a nechaj žiť“, ale o morálny postoj „ži a umožni druhým žiť“ (Bastianel 1995, s. 56 – 59), čo zo strany islamských migrantov rozhodne nie je možné reflektovať.

Politicky a ideologicky nekorektná protestná odpoveď európanov, ktorú sa málokto subjekt odváži verejne prezentovať a zdôvodniť, je, že európske národy žijú svojím vlastným slobodným spôsobom života, ktorí si vybrali na základe európskych kritérií. Treba racionálne zdôrazniť, že ak sú príslušníci islamskej civilizácie (migranti) presvedčení, že ak európsky spôsob existencie, európske zvyky a tradície či kultúra, sú zlé či chybné, nikto na európskom

kontinente im nebráni v tom, aby žili, podľa svojich vlastných civilizačných, religióznych či kultúrnych kritérií, tam odkiaľ ilegálne prišli.

Oprávnené obavy (xenofóbie) z islamskej migrácie sú podopreté racionálnymi dôvodmi, avšak neomarxistickí multikulturalisti ich ideologicky ignorujú, bagatelizujú až zosmiešňujú. Pod ideologickým vplyvom propagandy ľudia zaujali prevažne postoj ľahostajnosti až fanatickej tolerancie, dosahujúcej vrchol v iracionálnej xenofilnej zamilovanosti k islamskej migrácii. Psychologická posadnutosť obavy väčšiny občanov z možného obvinenia z rasizmu a xenofóbie spôsobila, že rasizmus a fóbie ľudia iracionálne vidia tam, kde v skutočnosti určite nie sú, alebo tam, kde je naopak prítomný zdravý ľudský rozum.

Epidémia neomarxistického multikulturalizmu a sebaobviňovania z rasizmu a xenofóbie zachvátila príliš široké spektrum subjektov z mediálneho sveta, z akademického priestoru ako aj z verejného politického diania. Práve preto, že drvivá väčšina ľudí absolvovala vzdelávanie v postkresťanskom a v pluralitnom hodnotovom akademickom prostredí, ich vlastné vzdelanie, spôsobilo absenciu či stratu zdravého a logického rozumu. Výsledkom je strata reálneho kontaktu s tým, čo sa dnes deje v Európe, ako strata racionálnych schopností kriticky rozlišovať, rozumieť a vyvodzovať logické závery pre praktické riešenie migrácie.

Akceptovaná pluralita názorov bez zohľadnenia ich pravdivosti, na prebiehajúcu migráciu, má pôvod v absolutizovanom jedincovi a v multipolárnej kultúre, bez akejkoľvek identity založenej na ľudskej prirodzenosti, a bez akéhokoľvek objektívneho kritéria. Výsledkom je budúca zmena politických a spoločenských štruktúr bez otvoreného použitia totalitného násillia, z čoho logicky vypláva nemožnosť reálnej obrany pred inváziou, ako aj úspešného eliminovania politických a spoločenských štruktúr, ktoré ovládajú dnešného človeka. Tak ako sa s úžasnou rýchlosťou kedysi šírilo sekulárne „náboženstvo“ (človek a svet bez transcencie a Boha), tak sa dnes šíri extrémna anti-kresťanská „kultúra“ a anti-teistický svetonázor, v dôsledku čoho sa radikálne zmenila legislatíva, inštitucionálne a štrukturálne usporiadanie spoločnosti na európskom kontinente.

Je to zvláštna postkresťanská antropologická a svetonázorová revolúcia, ktorú už nerealizujú slávni filozofickí iniciátori zmeny ľudského myslenia vo filozofii či teológii, ale tie generácie, ktoré absolvovali pred tým zmenený vzdelávací systém, a ktoré sa do takejto intelektuálnej klímy narodili. Ich pohľad, v akejkoľvek rovine, na problém dnešnej migrácie, je úplne odlišný od prechádzajúcich generácií, stáročiami overených logických, metodologických a epistemologických schém racionálnej reflexie.

Z týchto dôvodov je málokto schopný reflektovať problém migrácie napr. v kategórii spravodlivosti a väčšina Európanov automaticky akceptuje rozličné formy legislatívnej i praktickej nespravodlivosti, ako je napríklad aplikovaná pozitívna diskriminácia migrantov či iných ideologicky definovaných skupín. Európania, nachádzajúci sa v hraničnej situácii, sa iracionálne definujú ako outsiders, z dôvodu, že sú Európanmi, a že nepatria k pozitívne diskriminovaným skupinám, pričom sa absurdne chcú identifikovať s inými a odlišnými, namiesto toho aby si dokázali uvedomiť svoju vlastnú a jedinečnú identitu a vyvodit' z toho logické dôsledky.

Podliehajú tzv. kritickej teórii neomarxizmu, ktorá sa vyznačuje deštruktívnou kritikou všetkých podstatných ontologických prvkov európskej identity, kultúry, transcencie, manželstva a rodiny, mravnosti vychádzajúcej z kresťanstva, patriotizmu či prirodzenej autority. Nové generácie európanov, vyformované a vzdelané v duchu odmietnutia sociálnych a mravných princípov, ktoré dostali od svojich rodičov a ich následné ideologické dehonestovanie pomocou obvinení z rasizmu, xenofóbie, extrémizmu, sexuálneho stereotypu či homofóbií rozličného druhu, sú neschopné žiť podľa objektívnych noriem mravnosti. Automaticky prijali novú amorfnú morálku, ktorá v nich sformovala tie politicky a spoločensky "správne" a verejne žiadané postoje, kde sa odmietnutie prirodzeného kultúrneho a mravného poriadku vyžaduje ako normálne a demokratické.

Viacerí európski politici sa vedome alebo nevedome stali sociálnymi inžiniermi a centrálni európski byrokrati arogantne v médiách informujú, že islam je normálnou súčasťou a nevyhnutnou budúcnosťou Európy. S veľkou mediálnou podporou sa hlása, že pôvodní európski obyvatelia musia islam prijať ako neodvratiteľný fakt, že sa s tým musia identifikovať, a nakoniec sa s tým musia naučiť žiť a prispôbiť sa. Tým sa totalitne realizuje úplná deštrukcia slobody občanov, ktorú demokracia tak vášnivo obhajuje v iných sférach. V prípade protestov a odmietania tohto sociálneho experimentu sú občania najvplyvnejších európskych krajín, upokojovaní totalitným plánom proporčionalnej solidarity v rámci celej únie, pričom sa absurdne zdôvodňuje kresťanským postojom.

Avšak predstavitelia európskej politickej moci sú povinní primárne rešpektovať základné práva európskych národov, čiže vlastných občanov, ktorých podľa demokratických pravidiel zastupujú. Toto je ich skutočná zodpovednosť voči Európanom a voči európskemu civilizačnému patrimoniu, preto majú aplikovať **spravodlivosť** vo vzťahu k islamským ilegálnym migrantom. Cieľom uplatňovania politickej moci je spoločné dobro európskych národov, čo vychádza z princípu spravodlivosti, kde každý subjekt má dostať len to, čo mu prináleží a na čo má nespochybniteľný nárok. Ako chce európska centrálna politická moc zdôvodniť inváziu islamských migrantov a ich nanucované prijatie v kontexte princípu spravodlivosti?

Arogancia centralistickej európskej byrokracie, ktorá chce totalitne rozhodovať o osudoch iných európskych národov, je ukrytá do eufemistických pojmov a sloganov, používaných všetkými ideologickými subjektmi. Zdá sa, že tieto mocenské a záujmové ideologické subjekty chcú evidentnú samovraždu európskej civilizácie zrealizovať na európskej úrovni práve cez import islamu a jeho neeurópskych nositeľov.

Európski politici, ktorí sú ideologicky zdegenerovaní neomarxizmom a demoralizovaní svojimi mecenášmi, pri svojich totalitných mocenských orgiách arogantne diktujú vlastnú ideologickú morálku a pritom samých seba intoxikujú mesiášskym poslaním vybudovania novej amorfnej Európy. Sprievodná (ne)morálna rétorika nového humanizmu už len znásobuje nespravodlivosť legalizovaného bezprávia, v pozadí ktorého, je totálna etická negramotnosť ideologicky vyškolených členov centrálnej bruselskej moci.

Avšak skutočným zmyslom politickej činnosti sú diametrálne odlišné ciele a aktivity. Totiž spravodlivosť je cieľom a imanentnou mierou, pričom pôvod a cieľ politiky sú ukotvené

v spravodlivosti, ktorá má etickú podstatu (Deus caritas est. nr.28). Toto nie je možné zrealizovať bez zohľadnenia racionálnej roviny rozlišovania. Ak bude rozum človeka ochromený etickou slepotou, spôsobenou dominanciou vlastných ideologických záujmov a absolutizovanej moci, tak ponúkané politické riešenia európskych politikov budú len škodlivou ideológiou, ktorá bude zhoršovať situáciu.

Pre pochopenie a riešenie súčasnej migračnej vlny je dôležité pochopiť prirodzené a fundamentálne civilizačné zákonitosti, fungujúce počas celej ľudskej histórie. Opierajúc sa o religiózne mravné kódexy, ako aj o logiku, je zakódované v ľudskej prirodzenosti, že nenávisť voči mravnému zlu je povinnosťou každého zdravého a normálneho ľudského jedinca. To nie prejavom extrémizmu či iracionality, ale rozhodným a eticky správnym principiálnym postojom zodpovednosti a spoluzodpovednosti za seba a za ostatných členov spoločnosti.

Je v prirodzenosti človeka, že má rád svoju vlasť a rodnú krajinu, a preto z tejto prirodzenej lásky k vlasti, rodnej kultúre a k národným tradíciám. Totiž človek nemôže hľadať a realizovať svoje šťastie mimo ľudského prostredia a osobná realizácia každého človeka závisí teda od zaangažovania sa všetkých (Schooyans 1993 s. 37 – 38) členov spoločnosti. Z toho musí vziť logický a prirodzený obranný postoj pred tými subjektmi, ktoré môžu, a niekedy aj skryto či otvorene, chcú zničiť všetko, čo spoluutvára ľudskú prirodzenosť v jej sociálnom rozmere. Je v prirodzenosti človeka postaviť sa na obranu národa a vlastnej kultúry či religióznej tradície, lebo človek je v duchu *ordo caritas* vedený šľachetným postojom lásky k sebe a k blížnemu.

Akákoľvek iracionálna a nekritická podpora, či dokonca priama programová realizácia procesu migrácie môže byť v určitých prípadoch eticky hodnotená ako imanentne nekonzistentná s ľudskou prirodzenosťou a s poriadkom lásky. V tejto súvislosti sa vynára otázka, čo niektoré subjekty motivuje k tomu, že sa nelogicky postavia na stranu toho, čo je pre európsku civilizáciu a kultúru cudzie, ba dokonca, v mnohých prípadoch, a priori nepriateľské? Z psychologického hľadiska môže byť v takýchto subjektoch hlboko zakorenená seba nenávisť až oikofóbia, namierená proti vlastnej identite a k vlastnej (ešte stále ako tak homogénnej) civilizácii, kultúre, religii alebo národu.

Z histórie je evidentné, že len homogénne civilizácie či inštitucionalizované útvary (napr. štáty) boli schopné odolávať nepriaznivým externým vplyvom, a to nie vždy. Je historickou skúsenosťou, že multikulturálne civilizácie a útvary veľmi rýchlo podľahli negatívnym externým ale aj vnútorným vplyvom. Práve nekritickí a iracionálni podporovatelia multikulturalizmu o vážnom civilizačnom migračnom probléme, ktorý prežíva dnes Európa, vlastne o podstate problematiky nič nevedia alebo len minimum, ktoré ich diskvalifikuje z akejkoľvek serióznej (i akademickej) diskusie.

Je nevyhnutnosťou a základným východiskom, aby sa vychádzalo z empirických a dôležitých historických faktov ako aj zo striktného dodržiavania princípu spravodlivosti. Nemenej dôležité je, aby sa v diskusiách ako aj v navrhovaných riešeniach zachovala striktná logika a rešpektovala prirodzená kauzalita dôsledkov. Bez racionálneho hodnotenia

pravdivých informácií a vedeckých empirických znalostí nebude možné migračnú vlnu (inváziu?) riešiť a tak zachrániť európsku civilizáciu.

Je empirickou pravdou, že prirodzený odpor Európanov voči islamským migrantom logicky a priamo úmerne narastá ako kauzálna reakcia na negatívne paradigmatické zmeny v európskej spoločnosti. Pôvodcom týchto zmien sú islamskí migranti, vytvárajúci xenofóbne teritoriálne getá, divergujúce od európskej civilizácie na základe nacionálnej, religióznej, rasovej či kultúrnej identity. V európskom civilizačnom priestore exponenciálne rastie prítomnosť cudzích náboženstiev, ako aj civilizačne, rasovo a kultúrne odlišných obyvateľov, so všetkými negatívnymi (kultúrnymi, sociálnymi, religióznymi, axiologickými, politickými, národnými...) dôsledkami pre európske obyvateľstvo. Je to práve empirická interpersonálna skúsenosť s inými a radikálne odlišnými realitami, ktoré sú nekompatibilné a sociálne neintegrovateľné do pôvodnej európskej civilizácie.

Tieto negatívne a závažné skutočnosti sú ideologicky prekryvané vymyslenou morálnou povinnosťou humanitárnej pomoci voči migrantom, čo je však bez akéhokoľvek etického, racionálneho či právneho základu. Podľa medzinárodných pravidiel a konvencií je jasne definovaný status utečenca, čomu však migranti mieriaci do bohatých západoeurópskych krajín, jednoznačne nevyhovujú. Ak nejaký subjekt v státisícoch až miliónoch ilegálne vtrhne do cudzej krajiny a bez akýchkoľvek dôkazov o svojom právnom statuse, postavení a identite (migranti, invázne jednotky, utečenci – existujú rôzne názory na pomenovanie), a následne absurdne vyžaduje pomoc, odvolávajúc sa na fiktívnu zodpovednosť požadovaného subjektu za ich vlastné problémy, pričom tvrdí, že krajina do ktorej ilegálne vtrhli, musí prijať tento invazívny subjekt, tak toto správanie odporuje zdravému rozumu, ľudskosti, civilizovanosti ako aj elementárnym pravidlám interpersonálnych vzťahov ako aj internacionálnym právnym normám.

Všetky mediálne predkladané geopolitické dôvody (kolonializmus, militárne intervencie USA a NATO, chudoba v Afrike, otroctvo, rôzne historické udalosti...) pre humanitárnu pomoc a pre milosrdné až nanútené prijatie migrantov, sú často len ideologickým nástrojom pre iniciáciu emócií a iracionálnych pocitov viny. Týmto sa dostávajú domáci Európania do strategicky nevýhodnej pozície, v ktorej sa bránia pred širokou škálou ideologických obvinení. Fiktívne dôvody, ktorými sa chce zdôvodniť, či skôr násilím vynútiť pomoc a prijatie migrantov, spôsobujú iniciáciu imanentnej personálnej neistoty a vnútorných psychoemocionálnych konfliktov v európskom obyvateľstve. Ideologickým a mediálnym tlakom sa pomocou emocionálneho vydierania a manipulácie, stáva z Európanov bezbranný, amorfný a najmä nechápajúci subjekt, ktorého sloboda rozhodovania je parciálne obmedzená.

Vo verejnom mediálnom európskom priestore síce zdanlivo dominuje neprirodzená preferencia cudzích a odlišných axiologických, kultúrnych, religióznych a civilizačných konceptov, ako aj nevedecké a iracionálne (sociobiologické) popieranie prirodzených rozdielov v inteligencii, rase, náboženstve, mentalite, tradíciách a zvykoch, kultúrnej vyspelosti a biologických rozdielov migrantov, ale to neznamená, že reálne neexistujú. Popieranie evidentných vedeckých faktov logicky vedie kauzálny k neskoršej degenerácii, úpadku, chaosu a k deštrukcii nielen európskej civilizácie.

Mediálny mýtus o tzv. potrebe prijatia migrantov zo sociálnych a ekonomických dôvodov, s cieľom stabilizovať a zabezpečiť budúce fungovanie sociálneho systému, je absurdný už len z dôvodu existencie desiatok miliónov nezamestnaných Európanov. V žiadnej časti európskeho kontinentu sa prijímaním migrantov nestabilizoval sociálny štátny ani súkromný sociálny systém, ale sa len extrémne vyhrotili sociálnoekonomické problémy. Súčasne bol zaznamenaný exponenciálny rast zadĺženosti, ako aj matematická neudržateľnosť doterajšieho systému sociálneho zabezpečenia, pričom sa enormne zvýšili náklady na sociálny systém, keďže do systému pribudli státisíce až milióny členov, ktorí nevytvorili žiadne hodnoty v tomto systéme. Pri hľadaní riešení je potrebné vždy prihliadať na špecifickosť kultúrnych, politických a ekonomických podmienok a tradícií (National Conference of Catholic Bishops 1986 nr. 295).

Systematické mediálne podkopávanie a relativizovanie kľúčové hodnôt spoločnosti neomarxistickými ideologickými konceptmi akceleruje mravný a duchovný úpadok európskej civilizácie, ktorý sa zintenzívni vytváraním paralelných, bezkontaktných, mentálne odlišných a uzavretých civilizačných enkláv, s diametrálne odlišnými a nekompatibilnými pravidlami interpersonálnych vzťahov s pôvodnou „hostiteľskou“ spoločnosťou. Tieto ostrovy kultúrnej, jazykovej, mravnej, hodnotovej, civilizačnej a kultúrnej odlišnosti sa už desaťročia šíria európskym kontinentom, pričom ho rozožierajú a rozkladajú zvnútra, ako metastázy, ktoré nakoniec zabijú svojho hostiteľa, lebo jeho organizmus už nie je schopný žiť cudzí a agresívny element. Európa takto pácha postupnú samovraždu v závislosti na počtoch akceptovaných migrantov a čoskoro nebude mať civilizačnú vitalitu a biologickú silu na absorbovanie ďalších cudzích prvkov v masovom meradle.

Ukazuje sa už veľmi dlhý čas, že islamskí migranti (z Afriky či Ázie) nechcú byť jednými z mnohých európskych občanov, že sa nechcú integrovať, že nechcú zdieľať európsku kultúru či hodnoty a tradície, ba práve naopak. Oni chcú európsku civilizáciu a kultúru paradigmaticky zmeniť do takej miery, že Európa už nebude civilizovanou Európou, pričom bude mať presne tu istú tvár ako islamská africká či arabská civilizácia. Migranti so svojou vlastnou (najmä islamskou) prirodzenosťou a kultúrou či mentalitou, ktorí dnes prichádzajú na európsky kontinent, prinášajú na európsky kontinent presne to, čoho sú nositeľmi, teda to, pred čím vraj utekajú zo svojich materských často zdevastovaných krajín.

Je evidentné, že migranti vôbec nemajú pocit aspoň inštinktívnej (keď už nie uvedomelej) spolupatričnosti s európskym kultúrnym patrimóniom a empirická skúsenosť už dlhodobo ukazuje, že ani nemajú v úmysle stotožniť sa s európskym patrimóniom, a ani ho rešpektovať. Je logické a ľahko predpokladateľné, že najmä islamskí migranti prinášajú a budú prinášať svoju vlastnú civilizáciu, tradície, zvyky, náboženstvo a kultúru, čím sa logicky a nevyhnutne dostanú do nezmieriteľného konfliktu s európskym obyvateľstvom, ktoré reprezentuje diametrálne odlišnú civilizáciu.

Je infantilné a neodôvodnené predpokladať, že nezanedbateľné časť migrantov hľadá v Európe útočisko pred biedou a vojnou, pretože v mnohých krajinách (z ktorých prišli) bola ekonomická situácia dokonca lepšia, ako v niektorých krajinách Európy. Treba súčasne zdôrazniť, že skutoční vojnoví utečenci, zostali prevažne v susedných krajinách na blízkom

východe, kde sú v bezpečí pred hrôzami vojny a islamského prenasledovania. Je fundamentálnou civilizačnou otázkou prečo je zdevastovaný kultúrny a spoločenský život v ich materských štátoch, a prečo sú sociálne, kultúrne či religiózne štruktúry v krajinách, z ktorých odchádzajú milióny migrantov, zničené a rozvrátené?

Je potrebné zamyslieť sa a kriticky analyzovať, či príčinou nie je práve to, že v daných krajinách nakoniec opäť prevládla africká a arabská civilizačná mentalita, ktorá radikálne modeluje spoločenskú kultúru podľa ich stáročiami zaužívaných kultúrnych a náboženských zvykov a tradícií? To ako sa migranti správajú v európskych krajinách, by mohlo potvrdzovať túto hypotézu, keďže migranti prichádzajúci do Európy, prinášajú so sebou tú istú mentalitu a kultúru, ktorou si zdevastovali vlastné krajiny. Je teda prirodzeným obranným postojom, že európske národy odmietajú akékoľvek zvonku (centrálne) nanútené kvóty, podľa ktorých by sa rozdeľovali migranti do európskych krajín.

Totíž s islamom, ktorého nositeľmi sú primárne africkí a ázijskí migranti, prichádza najprv lokálna civilizačná kolonizácia agresívnou a netolerantnou kultúrou, ktorá vytvára uzavreté teritoriálne getá, pričom neskôr logicky a nezadržateľne príde plošná terminácia európskej civilizácie. Ešte pred tým, v duchu ideológie neomarxizmu, bude logicky nasledovať zamaskované rozpúšťanie nacionálnej, kultúrnej a religióznej identity jednotlivých európskych národov, ktoré prerastie do otvorenej konfrontácie s centrálnymi európskymi byrokratickými totalitaristami, ktorí budú presadzovať „spoločné“ ciele s dovtedy nevídanou aroganciou moci.

Kdesi v úzadí tejto viditeľnej invázie možno reflektovať neviditeľný ale úporný zápas opäť prebudeneho realizmu zdravého sedliackeho rozumu, čiže neúprosnej racionálnej logiky s ideologicky zvrátenými ideami neomarxistických intelektuálov a byrokratov. Ideologicky degenerovaní a demoralizovaní politici pri svojich mocenských orgiách kážu solidárnu morálku a opijajú sa pritom akýmsi poslaním spásy každého na tejto planéte, kto si zdevastuje svoju vlasť.

Je potrebné oslobodiť sa od politicky korektného nazerania na tento paradigmatický civilizačný problém a uvedomiť si, že islamská civilizácia je tak širokým komplexom radikálnych náboženských predstáv, ktoré sú imanentne spojené s meritórne odlišnými normami a hodnotami hodnotenia a správania v spoločnosti. Človek má však právo a povinnosť utvárať spoločnosť špecificky ľudsky – dôstojne (Furger 2003 s.148), čo sa stáva z dôvodu odlišnosti nemožné. Tieto islamské normy a hodnoty, inkorporované cez mnoho generácií do ich dnešných nositeľov, sú úplne logicky kauzálnym efektom nekompatibilného individuálneho správania ako aj sociálneho fungovania jedinca (migranta) v európskej spoločnosti.

Islamské náboženstvo je fundamentom pre imanentne kompaktnú a odlišnú civilizáciu, ktorá má radikálnu tradíciu a extrémnu kultúrnu homogenitu, netolerujúcu žiadnu odlišnosť. Islamské náboženstvo integruje všetky civilizačné aspekty v jeden homogénny organizmus, ktorý je extrémne odolný voči akýmkoľvek cudzím vplyvom, ako aj akémukoľvek sociálnemu úsiliu o kultúrnu či inú akomodáciu na inom, než vlastnom religióznom fundamente.

Tieto závažné dôvody, budú v budúcnosti kauzálne vplývať na iniciáciu a narastanie elementárnych interkulturálnych a intercivilizačných problémov, týkajúcich sa spolu existencie či teoretickej kooperácie európskych národov s importovaným islamom. Treba zdôrazniť, že tento extrémny sociálno-inžiniersky experiment nielenže môže spôsobiť apokalyptickú katastrofu v Európe, ale logicky a neodvratne ju spôsobí.

Programová eliminácia posledných zvyškov (post)kresťanskej Európy je umožnená práve absentujúcou kultúrnou homogenitou Európy, v ktorej dominuje neomarxistické náboženstvo extrémneho sekularizmu. Ideologická neomarxistická propaganda neustále opakuje iracionálne slogany o nevyhnutnosti a potrebe ilegálneho, nekontrolovateľného až neobmedzeného prílivu ázijských a afrických migrantov s prevažne islamskou identitou, z čoho vraj bude v budúcnosti Európa ekonomicky profitovať.

Ideologicky sa propaguje prekonávanie vraj stereotypných národných kultúr a tradícií, ktoré sa mediálne dehonestujú ako prejavy neprijateľného partikulárneho egoizmu európskych národov. Súčasne sa v mediálnej a politickej rovine akcentujú bližšie nedefinované všeobecné európske záujmy a nešpecifikované európske hodnoty, ktoré sú ideologicky zadefinované ako inovatívna európska politika otvorenosti voči všetkému neeurópskemu.

Rezervovaný až odmietavý prirodzený postoj európskych národov, je považovaný za geopolitické a ekonomické riziko, ktoré vraj bude viesť novému rozdeleniu Európy, ba dokonca ku nacionalistickým konfliktom. Mediálna propaganda otvorene zneužíva koncepciu ľudských práv spolu s humanistickými ideami, ako aj prirodzenú ľudskú solidaritu k tomu, aby sa dosiahol súhlas európskeho obyvateľstva s migračnou inváziou, ktorá definitívne pochová už tak narušenú civilizačnú a kultúrnu homogenitu európskych krajín.

Absurdnosť mediálnej a politickej propagandy dosahuje apogeum v tvrdení, že súčasná migrácia môže byť pozitívnym, ba dokonca rozhodujúcim faktorom budúcej dynamiky hospodárskeho rastu v európskych krajinách. Táto propaganda úplne ignoruje reálny stav nezamestnanosti na európskom kontinente, kde sa v starnúcej a vymierajúcej civilizácii nemôžu zamestnať a rozvíjať desiatky miliónov mladých Európanov. Preto migračná vlna státisícov až miliónov väčšinou nevzdelaných a pre európsky pracovný trh nepoužiteľných ľudí, logicky nemôže byť pozitívnym ekonomickým impulzom pre rozvoj európskych ekonomík ani pre glorifikovaný hospodársky rast.

Je nevyhnutné predložiť podstatnú otázku, na základe čoho a akým právom európski centrálni politici rozhodujú o paradigmatických a nezvratných záležitostiach (ktorými sú zásadné civilizačné zmeny), dotýkajúcich sa všetkých ľudí? Európske národy sú svedkami islamskej kolonizácie cudzou agresívnou kultúrou čo paradoxne kryptologicky a difúzne rozrieduje až postupne rozpúšťa európske národy, bez ich slobodného a zodpovedného súhlasu. V treťom tisícročí sa európske národy so svojimi originálnymi kultúrnymi a hodnotovými, ako aj religióznymi tradíciami, stretávajú v čoraz väčšej miere s totalitarizmom neomarxizmu, ktorý je typický ideologickou aroganciou absolutizovanej moci.

Občania európskych štátov sú už tak ovplyvnení ideologickým klamstvom politickej korektnosti, že civilizačný problém plošnej islamizácie Európy si často vôbec neuvedomujú, alebo (hypokritickú) islamizáciu nechápu ako civilizačný problém ich vlastného prežitia. Ukazuje sa, že časť Európanov sú ľudia, ktorí nepríjemné civilizačné problémy jednoducho nechcú vidieť, lebo by museli opustiť európske konzumné prežívanie blahobytnej a bohatej civilizácie a museli by začať uvažovať v časovom horizonte, ktorý je rádovo oveľa dlhší ako ich individuálny biograf osobného hedonizmu.

Je zvláštne a prekvapujúce, že kresťanské politické subjekty sa podieľajú na tomto sociálno-inžinierskom projekte, lebo tým vlastne do základov popierajú svoju deklarovanú kresťanskú identitu a axiologickú orientáciu. Tragickou konzekvenciou je, že postupne (možno vypočítavo) splynuli s dominantným politickým prúdom neomarxizmu, bez toho, aby si to vôbec uvedomili. Tým, že postupne vnútorne rezignovali z kresťanskej identity a z axiologickej kresťanskej orientácie (po druhej svetovej vojne), tým sa stali neschopnými pochopiť, čo spôsobuje hlavný ideový prúd neomarxizmu v politickej, hospodárskej, kultúrnej či mravnej sfére.

V treťom tisícročí prebieha akcelerácia kultúrnej revolúcie neomarxizmu, a súčasná migrácia je účinným enzymatickým prvkom, ktorý katalyzuje definitívne pochovanie doterajšieho spoločenského poriadku na európskom kontinente. Migrácia, podporovaná neomarxistickou civilizačnou revolúciou, definitívne odstráni tradičné európske hodnoty, a to najmä kresťanské hodnoty, ktoré boli fundamentom európskej civilizácie (Giordano – Campoleoni. 2015, s. 34- 36). Nemožno ignorovať fakt, že filozofické systémy mali v histórii myslenia zásadný vplyv na interpretáciu reality, a že ich hlavné idey, vždy majú reálny a značný vplyv na ľudské myslenie, rozhodovanie a konanie. Treba pamätať, že vždy sa nájde dostatok vedcov a odborníkov, ktorí za tridsať strieborných poprú evidentné fakty alebo dostatok užitočných idiotov, ktorí svojím krikom umlčia pravdu o realite.

Môže vôbec dnešný európsky človek racionálne a slobodne pochopiť, v čom spočíva podstata migračnej invázie, a že sa európska civilizácia približuje k bodu zlomu, z ktorého niet návratu? Účinok mediálneho vplyvu ideologických sloganov na racionálne myslenie a rozhodovanie je značný a väčšinou oberá ľudí o schopnosť samostatného logického myslenia a pochopenia súvislostí. Ideologická propaganda, o aktuálnej potrebe ducha európskeho spoločenstva, ako aj o želanej ale falošnej solidarite až vynucovanej európskej jednote, v prekonávaní tejto situácie, ktorú eufemisticky nazývajú krízou, nič racionálne nerieši, ba naopak prehľbuje tragické *status quo*.

Akékoľvek riešenie súčasného civilizačného ohrozenia Európy, nesmie byť vynútené politickou či inou silou centrálnych európskych byrokratických inštitúcií alebo dokonca externým nátlakom európskych partnerov. Toto odporuje medzinárodnej spravodlivosti ako aj zásadám demokracie práve z dôvodu popierania slobody a prirodzenej suverenity európskych národov. Centrálny európsky diktát extrémne nevýhodného multikultúrneho spoluzitia pôvodných európskych občanov s pozitívne diskriminovanými a ideologicky zvýhodňovanými moslimami, nemožno nazvať inak ako totalitné sociálne inžinierstvo, pomocou ktorého sa ovláda spoločnosť.

Je urgentnou požiadavkou spravodlivosti rozhodne odmietnuť diktatúru centrálnej moci a v súlade s požiadavkou adekvátnej ochrany pred deštruktívnym vplyvom islamských zvykov, realizovať ozdravenie sociálneho a kultúrneho prostredia v Európe. Čiže ideologický a totalitný postup politickej moci je potrebné čo najskôr odmietnuť a urgentne poskytnúť európskemu pacientovi prvú pomoc skrze invazívne uzavretie otvorenej rany, čiže európskych hraníc. Následne je nevyhnutná chemoterapia, ktorá odstráni smrteľnú a bujnajúcu infekciu cudzieho pôvodu, ohrozujúcu nielen zdravie európskych národov ale aj ich prežitie.

Riešenie vážnych národných ale v podstate všetkých problémov, nie je len otázkou hospodárskej produkcie alebo právneho či spoločenského poriadku, ale vyžaduje aj jasné morálno-náboženské hodnoty (Centesimus annus. nr.60) ako aj odvahu. Je však otázkou, či sú európania schopní urobiť tvrdé a odvážne rozhodnutia na svoju záchranu, a to aj za cenu zanechania neomarxisticky interpretovaných ideí francúzskej revolúcie o všeobecnej rovnosti a bratstve. Je nevyhnutné, aby si kompetentní v Európe uvedomili, že islam nikdy nehlásal všeobecnú rovnosť medzi ľuďmi (v zmysle univerzálnej ľudskej dôstojnosti), ba práve naopak, vždy akcentoval odlišnosť, pričom každého, kto reprezentoval odlišnosť od islamu, považoval za nepriateľský subjekt.

Európania sú dodnes neschopní priznať podstatnú skutočnosť, ktorá je obsiahnutá v náboženskej doktríne islamu, totiž, že islamské civilizačné hodnoty nie sú európskymi hodnotami. A zdá sa, že európske inštitúcie nechcú vidieť túto nekompatibilitu dvoch odlišných civilizácií, pričom nechcú pochopiť, že čoskoro sa logicky a nevyhnutne stanú európania obeťou islamských nepriateľov, ktorých si nezodpovedne pustili na svoj kontinent, a ktorých dokonca absurdne privítali vo svojich štátoch.

Neschopnosť európskych politických reprezentantov prekonať ideologickú optiku neomarxizmu spôsobuje, že európske inštitucionálne subjekty, nie sú schopné vidieť zjavnú realitu islamského fanatizmu a jeho primitívnej živočíšnej agresie. Islamská agresia vo svete zotročuje a ponizuje človeka, devastuje mestá a kultúrne pamiatky, masovo vraždí a znásilňuje ženy aj deti, pretože to je súčasťou ich viery a náboženskej doktríny.

Európania si opätovne musia uvedomiť seba samých a vrátiť sa ku koreňom vlastnej civilizačnej identity a chrániť svoju identitu v praxi. V univerzálnom zmysle je predsa prirodzené a pre každého zdravého, civilizovaného a normálneho človeka najdôležitejšie manželstvo a rodina, príbuzní, priatelia, príslušníci vlastného národa a reči, vlastnej civilizácie a až potom tí ostatní. Treba s odvahou opäť povedať, že tento prirodzený poriadok vecí je v súlade s rozumom a prírodou, vedou a pravdou o človeku, a že nie je správne ho ideologicky prevracat' a znásilňovat'.

Ukazuje sa síce, že európska civilizácia nemá odvahu a ani nechce hovoriť o vlastných reálnych civilizačných problémoch, ale skôr sa chce ideologicky zapájať do fiktívneho riešenia problémov iných. Zdá sa, že centrálna byrokratická európske inštitúcie obracajú svoju pozornosť iba na hospodárske, geopolitické, ekonomické a sociálne príčiny nového sťahovania neeurópskych národov. Ale tento momentálny výpadok zdravého rozumu nemusí a hádam ani nebude trvať dlho, jestvuje nádej, že európske národy sa stanú svetlom pre seba

a svet.

Záver

Je však nevyhnutné zanechať ideologickú demokratickú optiku vnímania reality a prestať v spoločnosti presadzovať absolútne neukotviteľné idej, ktoré sú v rozpore s antropologickou pravdou o človeku. Urgentná potreba návratu ku klasickému chápaniu etického princípu spravodlivosti a jeho dôslednou aplikáciou, spolu s rešpektovaním všetkých prirodzených (logických) biologických zákonitostí vzťahov v prírode, sú jedinou šancou Európy, zachovať vlastnú civilizáciu.

Iba rešpektovanie pravdy ako hlavného kritéria rozlišovania umožní zrealizovať slobodné a zodpovedné rozhodnutia vo všetkých rovinách problematiky, ktoré fatálne doliehajú na plecia európskych národov. Európska civilizácia musí slobodne a s odvahou hovoriť o civilizačnom a antropologickom nesúlade islamských neeurópskych zvykov a tradícií s európskymi zvykmi a tradíciami. Je potrebné logicky dospieť k zmysluplným a racionálnym rozhodnutiam, pričom ich nevyhnutne treba premietnuť do konania európskych národov. Iba pravdivé rozpoznanie civilizačného problému a nezlomná vôľa ho riešiť poskytujú reálnu nádej a šancu pre európsku civilizáciu.

Je nevyhnutné poučiť sa z nedávnej európskej histórie, kde sa mnohí inteligentní a všeobecne kultivovaní ľudia, často nechali ovplyvniť ideologickými, filozofickými či teologickými omylmi, a následne sa dopustili zločinov. Akýkoľvek omyl v politickej sfére má v súčasnej situácii fatálne ale reálne negatívne konsekvencie pre život európskeho človeka. Európske národy nemajú inú možnosť ako opustiť zvrátenú a škodlivú neomarxistickú ideológiu či utopickú filozofiu egalitarizmu, ktorá akceleruje konsekvencie kultúry mravného úpadku, a z nej prameniacej kultúry smrti.

Civilizačný návrat európskych národov k ideálom objektívneho dobra, univerzálnych etických princípov, slobody v pravde, intelektuálnej nezaujatosti, lásky v spravodlivosti, dobrého charakteru, ušľachtilosti ducha a k zmyslu pre česť, umožní Európe nielen realizovať záchranu seba samej ale opätovne iniciuje jej skutočný rozvoj. A tento rozvoj je limitovaný cieľenou realizáciou spoločného dobra, ktorého podstata je ukrytá v dobre konkrétneho ľudského jedinca, čiže v jeho integrálnom rozvoji.

Bibliografia:

BASTIANEL S. *Problém vzťahu lásky a spravodlivosti*. In: *Antológia štúdií k sociálnej morálke*. Red. B. Mišovič. Trnava 1995

BENEDIKT XVI. *Deus caritas est*. Rím 2005.

BENEDIKT XVI. Prejav *Faith, Reason and the University Memories and Reflections*. Aula Magna of the University of Regensburg, 12 September 2006.

DAWSON Ch. *Religion and the Rise of Western Culture*. New York 1991.

DERRIDA J. *L' autre cap. Mémoires, Réponses, Responsabilités, suivi de La démocratie ajournée.* Paris 1991.

FISICHELLA R. *Identità dissolta. Il cristianesimo, lingua madre dell'Europa.* Milano 2009.

FURGER F. *Etika seberealizacie, osobných vzťahu a politiky.* Praha 2003.

GADAMER H.G. *Das Erbe Europas.* Frankfurt 1989.

GIORDANO A. – CAMPOLEONI A. *Iná Európa je možná.* San Paolo 2015.

GIMPEL J. *The Medieval Machine: The industrial revolution of middle ages.* New York 1976.

HASKINS Ch. *The Rise of universities.* Ithaca: Cornell University Press 1957.

HERBUT J. *Ideologia a doktryna religijna.* In: *Oblicza dialogu. Z dziejów i teorii dialogu: chrześcijaństwo - marksizm w Polsce.* red. A. B. Stępień - T. Szubka. Lublin 1992.

JÁN PAVOL II. *Evangelium vitae.* Rím 1995.

JÁN PAVOL II. *Centesimus annus.* 1990.

KOWALCZYK S. *Podstawy światopoglądu chrześcijańskiego.* Wrocław 1986.

LYNCH J. H. *The Medieval Church: A Brief history.* London 1992.

NATIONAL CONFERENCE OF CATHOLIC BISHOPS. Pastoral Letter on Catholic Social Teaching and the U.S. Economy. *Economic Justice For All.* Washington 1986.

WOLF P. *The Awakening of Europe.* New York 1968.

RICOEUR P. *Temps et Récit. III. Le temps refiguré.* Paris 1985.

RUSECKI M.. *Istota i geneza religii.* Warszawa 1986.

SCHOONYANS M. *Úvod do sociálneho učenia Cirkvi.* Bratislava 1993.

ZDYBICKA Z. *Człowiek i religia. Zarys filozofii religii*. Lublin 1978.

Táto kapitola je elektronickou verziou prvej kapitoly z monografie: Imigranti v európskej únii – Immigrants in European Union. Bački Petrovac 2015 ss.9-38.